

בס"ד. מוצאי ש"פ וישב. מכה"ח טבת. אור קצרב חנוכה ה'תשצ"ט.

הנחת ה' בלחי מונה

① זחבין ענין חנוכה וגם זחבין הטעם מה שהגם דחנוכה קבעו בנדרת דלקא. שה'ע' רוחני. (ובפרט שגרות חנוכה אסור להשתמש באורים, ולא קבעוהו בשמחה) (השייכות לעניני הגוף) כהגם רפורים, שקבעו אותו בימי משחה ושמחה, חייב אינש כסומי בפולריס, וע"ז הוא בשאר המועדים והרגלים שהם מועדים לשמחה (בבשר ויסק). הנה ידוע נקודת הניאור בזה שההצפה רפורים היתה הצפה גופנית, מה שניצצו מנוירת המן פולשמיד פחרוג ולאבר. וע"ז הוא גם בנוגע חג המסח ראש פולשמיד, שהגאולה ריצ"מ היתה גאולה גופנית מה שגאול מהשעבוד והעבודה קשה בחומר וכלבנים שהו שייר זהגוף. וגם חגה"ש (שייר) חייב, שהרי הקביעות רחגה"ש היא (פ"א ביום מסוים פחדש, כ"א) ביום החמישים ציצ"מיו. וגם בחגה"ס כחבצו פמען ידעו דרחמיכס כי בסוכות הולשבי את בני כחצאי אותם מארץ מצרים. ומכיון שהגאולה ריצ"מ רפורים היו בנוגע זהגוף, כן ג' הרגלים (גם חגה"ש וחגה"ס. שהם שייכים) ציצ"מ כנ"ץ) הם מועדים לשמחה (בבשר ויין). וכן ימי הפורים הם ימי משחה ושמחה. משא"כ בחנוכה שההצפה היתה הצפה רוחנית, שהרי ישראל היו שריים עץ אדומים וגם ביהמ"ק עמד עץ עמר, והיונים פ"א רצו כנגוע בגופם שר ישראל וכך הגוירה שיהם היתה להשיבתם חורחך להעבירים מחולק ראצונך. כן קבעו את הגם דחנוכה בגרות שה"ע רוחני.

② יוזבד חתר ענין זה (מה שגוירת היונים היתה גוירה רוחנית) ע"פ המבואר בכ"מ"ט בדיוק הפשוט להשיבתם חורחך להעבירים מחולק ראצונך. שגוירת היונים לא היתה שלא ילמדו חורה ושרא יקיימו את המצוות כ"א להשיבת ח"ו את ישראל שהחורה היא חורחך (חורח חור) ולהעביר את ישראל ח"ו מקיים המצוות מצד זה שהם ראצונך (ראצון ה') שלמעלה מהטעם). והיינו שגם היונים המכנים שילמדו חורה מצד החכמה והשכל שבה, וכך מלחמתם היתה גור כדושת החורה, להשיבת ח"ו את ישראל שהיא חורה ה', וכך בענין

- (1) ח"א מקץ לב, ב. כ. שבת כא, ב. טשו"ע א"ח סתרע"ג ס"א. (3) טשו"ע שם סתרע"ג ס"ב. (4) אסתר ט, כב. (5) מגילה י, ב. טשו"ע א"ח סתרע"ג ס"ב. (6) ראה פסחים קט, א. (7) חו"א שם. וראה גם ש"א כד, א. (8) ראה לבש"א ח"א סתרע"ג ס"ב. (9) אסתר ג, יג. (10) ר"ח ד, א. (11) ר"ח י, ב. שו"ע אדה"א א"ח רמח"ד. (12) אסתר כג, מג. (13) ראה בארובה ר"ח ח"ר ג"ח חש"ד כסופו. ד"ה מאי חנוכה חש"א. (14) נוסח ועל חמישים. (15) ד"ה ח"ר ג"ח רד"ה מאי חנוכה ח"ל. היום יום ע' ח.

הנמצאים בא"י) כ"כ מצות התלויות בזמן שביהמ"ק הי' קיים. שמצד זה שרץ ישראל שבכ"ר המקומות ושכ"ר הזמנים הם מציאות אחת. כן ע"ז שישש"ר הנמצאים בא"י מקיימים את המצוות התלויות בארץ מועד זה גם עבור בני"י הנמצאים בחו"ל. וע"ז הוא בנוגע להמצאות התלויות בזמן הבית שקיימו ישראל אז. שהו מועד גם עבור בני"י שבוזמן הצלות. מכיון שכל ישראל שבמשך כל הדורות הם עבור אחד ואין מיתה בצבאם (שפכו הקרבן שהקריבו בימי עזרא כפר גם עץ ישראל שהיו בדרור שר צדיקים).

וזהו צדקת פרונו בישראל צדקה כו' שפיון פני האומות. רע"ז שגם בזמן הצלות (פיון פני האומות) מקיימים ישראל את המצוות באופן שר מס"ג. מסירת הרצון, בחי' פרונו חשב ירושלים (פרדונו). הנה זהו הכנה קדושה שיהי' פרונו חשב ירושלים גם כפשוטו. עתידה ירושלים שהתפשט בכ"ר א"י ועתידה א"י שהתפשט בכ"ר הארצות. שזה נעשה (ככ"ר הענינים דלעמיד) ע"י מעשיו ועבודתו במשך זמן הגלות. שכצדו הם הג' קוין חורה עבודה וגמ"ח (וכמאר"ז) במסכת ברכות בחלפתה ובראשיתה עה"פ פ"ה בשלום נפשי מקרב י' כי ברבים היו עמדי. כר העוסק בחורה ובגמ"ח ומתעצ"ר עם הצבור מעלה אני עליו כאילו פדאני י' ולבני מבין אומות העולם. ובפרט ע"י העבודה ריפוצו מעינוחיד חוצה שע"ז אחי מר לא מלכא משיחא (כמ"ש באגה"ק שר הבעש"ס מה ששמע בהיכ"ר המשיח, מפני שר מלכא משיחא).

וזהו צדקה כו' שפיון פני האומות. שר"י מעשינו ועבודתנו בזמן הגלות (כג' הקוין חורה עבודה וגמ"ח ובפרט בהפצת המעניות חוצה) שבכ"ר יום יום. הנה נוסף ע"ז מה שבכ"ר יום ויום (כשנמצאים עריין בגלות) נעשה הפיר' ברוחניות (כאילו פדאני). הנה כר פערפה ופעולה בהג"ר מצטרפת לחשבון גדול שר הצדקה (שפיון כו') שמקרבת את הגאולה כפשוטה בגשמיית, שאז יהי' פרונו חשב ירושלים גם בגשמיית, בביאת משיח צדקנו. בקרוב ממש.

- (58) חוריות ו. א. (59) חוריות שם. וברש"י שם ד"ה ראוי. (60) ראה ח"א מקץ לו, ב. (61) ראה יל"ש ישעי' רמז חקנ. (62) חגא רפלי"ז. (63) ח. א. (64) חתלים נה, יט. וראה חיל אור לחתלים שם. (65) נוסחה גם בכש"ס (הוצאת קה"ת) בחתלות. (66) ע"פ לשון רז"ל כ"כ ט, ב. (67) שם י, א.

הנחת ה' בלחי מונה

מלחמת היונים שהיא מלחמה רוחנית. והיינו להגם שנוירת המלחמה גוררת גופנית (וכנ"ל) בחזקת המאמר בענין ההפלה בין חנוכה לפורים. מ"מ. זה גופא שרצה להשמיר פהרוג ולאבד ח"ו את כר היהודים בגופם. הוא מצד זה שרצה לעקור רח"ק את ענין היהדות (וכמו שאמר גם לאחשורוש, ישנו עם אחד גוי ויהודים שונות מכל עמם. היינו שלא הי' יכול לעבול מה שישאר שומרים את דתם). וזהו מה שבקש להשמיר ח"ו את כר היהודים, דמה שישאר נקיים בשם יהודים. הוא מצד בקורת היהדות שבהם ויהודי הוא ע"ש יהודה. שיש בו כל ר' האנחיות דשם יהודים. והמן הישע רצה לעקור ח"ו את ענין היהדות. ומה מובן, גם כנוגע כפ"ל המלחמות נגד ישראל (כורץ גם מלחמות. וממציצים מורי החצנים לאנשי ישראל כו'). שעיקרם ופנימיותם היא מלחמה נגד היהדות. בהגמלת מלחמות היונים שהיתה מלחמה רוחנית.

וזהו מקור מחצצים בין משאבים שם יתנו גו' צדקת פרונונו בישראל. מקור מחצצים מורי החצנים שלחמו כנגד ישראל. ומקור זה נמשך להיות צדקת פרונונו בישראל, שפירוש פרונונו הוא (כפירוש כ"ק ארמו"ר הוקן) מלשון עירי תפריץ שבכ"ל חומה פרונונו. ענין פרונונו חשב ירושלים. וכמו שגוררת היונים, עוררה בישראל את כר המלחמות שבהם שלחמו מלחמה נגד מלחמה נגד היהדות. שזה מפורר את שכנגד ישראל (שבפנימיותם הם מלחמה נגד היהדות). שזה מפורר את נקודת היהדות (בחי' ירושלים, שפירוש היהדות) שבהם. וכאמור דפרונונו. שאין כזה שום מלחמה והגבלה (כעירי תפריץ שאין להם חומה המגבירה אותם). גם לא מלחמה והגבלה דקדושה.

ואומא"ר ע"ז צדקת פרונונו (וגם לפני"ו אומר שם יתנו צדקות הוי'). כי בכ"ל להגיע להגדיר דבחי' פרונונו שלחמו מלחמה נגד ישראל. והענין הוא. כי ענין פרונונו (שאיך לו חומה המגבירה אותו) הוא כמו אורות דתתו שהן בחי' אורות הבכתי מובילים. וזהו מה שבתתו היו אורות מרובים, שענין הירבו (שפ' האורות דתתו) הוא לא רק ריבוי בכמות אלא גם ריבוי באיכות. עד שהם בסוג אחד דגמרי. וכמוכ"ל גם מהמאמא"ר בענין מעצת ריבוי האורות דתתו עד האורות דתתו, שהוא בדוגמת מעצת

(50) אסתר ג. ח. (51) ראה סוטה י. ב. וראה חז"א"ג מחרש"א למגילה ג. א. ד"ה כל הכופר בע"ז. (52) ראה גם חז"א"ג מג"א שם. סעי' ג. רש ע"ב. ועוד. (53) ראה לקו"ת ר"ה ס. ב. ר"ה ה"ל פ"י. (54) בהבא לקמן - ראה אה"ת שם ע' חרפה. (55) אה"ת שם. וראה בארכות סו"ט מרבי"ו ע' קיד. חר"ל ס"ע קמא ואילך. סו"ט קומטסיס ח"א מא, א ואילך. ועוד.

תנחת ה"ת בלתי מוגה

כשאני נכתב כך אני נקראא"ר. שהי' מזור עץ העופים כורץ בכבודך (ע"י שהי' תחלה גוף כבוד מלכותך ע"פ"נ). ועי"ז יומשר גם בהעפלים). שהי' גילוי כבוד מלכותו ית' בכר העפלים. עד וירע כר פער (עש"י 38). ובעש"י גופא בדוגא הכי החמונה שבו) כי אחת מעצתו.

(10) והנה ענין הני"ץ (מלחמה היונים צהשכיתם תורתן ופחעכירם מחוקי רצונן) מקשר בהמאמר (ר"ה א"ר אושעיא כו' צדקת פרונונו חרפ"ס 39) עם הכתובת מקור מחצצים בין משאבים גו' צדקת פרונונו בלשאר גו' (שער פסוק זה יש דרוש מ"כ"ל ארמו"ר הוקן משנת חק"ס (ר"ה צדקת פרונונו) וגם דרושים מ"כ"ל ארמו"ר האמצעי ומכ"ל ארמו"ר הוצ"צ מלפאי פרונונו או (בהחזקת הכתוב) מקור מחצצים שר"ה המוחזקים צדקת פרונונו או (בהחזקת הכתוב) מקור מחצצים בין משאבים שם יתנו צדקות ה' גו'. והנה בדרוש שר"ל ארמו"ר תצ"צ ר"ה מקור מחצצים גו' א"ר מביא כזה ב' פירושים. פירוש א' (כפ"ש מפירוש הנה"ד) שהי' דחיית מקור היא מ' התמורה. ופירוש מקור מחצצים גו' הוא, שתמורת הקור שהי' נותנים המחצצים מורי החצנים לאנשי ישראל היוצאים לשאוב מים. תמורת אותו הקור יבוא קור שבת והוראה ששם נתנו צדקות הוי'. (פירוש ה"ב) מביא מת"א"ר שקור מחצצים הם קור העוסקים בתורה. ונע"ד מ"ש בזה"ל מקור מחצצים רא' קור יעקב) שאומרים עד סמא סמא ועד שהור שהור חלכות שבת חגיגות ומעצלות וריני תצצים. ואח"כ מביא (בדרוש הנה"ד) שארמו"ר ז"ל בדרוש צדקת פרונונו דתק"ס פ"ש פירוש פרונונו מלשון עירי תפריץ שבכ"ל חומה מקפת וכפ"ש פרונונו חשב ירושלים. ואח"כ מביא (בדרוש הנה"ד) שבגמרא רפ"ה דפסחים 48 דרש פרונונו לשרן פורנונו ופירוש צדקת פרונונו בישראל הוא צדקה עשה הקב"ה בישראל שפירזן כפיך האומות.

וירבן זה (הקשר והשייכות דד' ענינים אצי שבפסוק מקור מחצצים גו'. וגם השייכות דפסוק זה לענין מלחמת היונים) בהקדים מ"ש בהמאמר (ר"ה א"ר אושעיא כו' חרפ"ס 39) שגוררת (המ) חרשע ימ"ש להשמיר פהרוג ולאבד את כל היהודים, היתה דוגמת

(36) זכרי' ד. ס. פסחים ג. א. (37) נוסח התפלה דר"ה. (38) מידור תארי"ל במקומו. (39) ס"א ג. (40) שופטים ה. יא. (41) חובא באות"ת בשלה ע' חרפה. (42) אות"ת בשלה שם ע' חרפ"ו ואילך. נדפס גם באות"ת ג' ס"ע יב ואילך (בשנינו קלים). (43) רבה ח"א פ"י - חובא גם בד"ה א"ר אושעיא חרפ"ס ג. (44) ח"א לב. א. - חובא באות"ת שם (ע' חרפה. חרפה) ובד"ה א"ר אושעיא חרפ"ל פ"א. (45) ע' חרפה. (46) זכרי' ב. ח. (47) ס"ע חרפ"ו. (48) פו. ב. (49) פ"א.

תנחת ה"ת בלתי מוגה

שהעוסקים בחמורה נקראים כחוב זה בשם מחצצים מלשון חצצה. כי מה שעסק החמורה, מבוא בבחי' פרזון (הכל"ג של האורות רחמנ) הוא מצד זה שיע' התורה נעשה הברירה, חצצה והברירה.

(4) והנה השייכות במקור מחצצים (קור' העוסקים בחמורה) פרזון (בפ"ג) הוא לא רק מצד ענין הברירה וחמורה (שע"ז נמשך האורות רחמנ), אלא גם מצד זה שהחמורה עצמה היא כפי גבול' כמ"ש שם ארוכה מאדך מדה גו' (שענין זה הוא פמעה גם בבחי' חמורה) 64. ועם היות שענין זה (מה שהחמורה היא בפ"ג) הוא (בעיקר) בבחי' פלגמיות החמורה, וכידוע החזיקו בין גפלה רחמנ פפמיות החמורה. שנגלה דמורה היא בבחי' מדידה וחובלה, ומכ"כ בפ"מור שמבוא. ידיר מעשה היינו הפלגות דמורה שהן באופן מסוים דקא (הכל"ה חמורה). ודקא פלגמיות החמורה היא למעשה ממונה"ג. מ"מ כתיב, מקור מחצצים גו' פרזון, שגם עסק בחמורה רמחצצים מלשון חצצה, שהוא העסק בגפלה רחמורה. ובגפלה רחמורה. גופא - הפלגות רחמורה) שייך פלגזון בפ"ג, כי מצד זה שאנא נפשי כמבית יחבית, שעצמותו ומחמתו ית' החליק ונתן את עצמו ככוכב בחמורה, פלג גו' בגפלה רחמורה (כשולמים אותה מצד זה שהיא חמורה) היא בבחי' בפי' גבול, ועד כפלי גבול האמית.

(5) והנה במקור מחצצים (העוסקים בחמורה) פלגזון חצצה (היינו בענין הברירה רחמורה) מונה בחב"א שם כמה דרגות. דרגא הראשונה היא שאומרים ע"פ טמא טמא ועל טהור טהור. וחצצה וההבדלה בין טמא טמא (טהור). ופא"ז מוסיף הפלגות שבת (מה שצריך מחיצות לחמיר המבוי). שעושים חצצה והבדלה גם בענינים שבגופה לעניני חול אין ביניהם חזיק. וכמו בר' רשויות שהחזיקו שבגופה הוא רק בנוגע לעניני שבת קודש. ולפא"ז מוסיף הפלגות מעילות הוא חצצה בין קודש לחולין שפא ימעול. ויש בה' כ' ענינים. שפא לעשות את החול קודש. היינו שהענינים שהם קודש (והגם שכו"כ ענינים שהקודש, כמו דברים שבחובה, אינם באים אפ"כ מן החזיקים, הרי זהו מה שע"פ חמורה נעשים קודש. אבל מה שע"פ חמורה הוא חול, אמור דמור"ע"ו שהיא קודש. וענין זה) הוא שפא לעשות את הקודש חול היינו שפא ישתמש בקודש בעניני חול (דוגמה מעילה בקודשם כפשוטה). ולעבורת האדם הוא שפא ישתמש בהכחות שלו שיש בהם קדושה (שהרי נפש השנית בישראל היא חלק אפיקה ממעק

(64) ראה אור"ת שם ריש ע' חרס. 65) איוב א. ב. 66) תמשן תע"ב ח"ב ע' אקטו. סה"ס חש"ה ע' 193. ובכ"מ. 67) ראה ר"ח א"ר אושעיא ת"ל פ"ג. 68) מחמת פכ, א. ויש"ג.

הנחת חת' בפתי מונה

אור שנברא ביום ראשון. הרי האור שנברא ביום ראשון, הוא בבחי' כפי גבול' ענין אור השמש, שפ"כ, אין העולם כראי פהשתמש בזה לפי שהוא קמעה ממונה"ג לעולם. ובכ"כ קמשיך האורות רחמנ, הוא ע"י הצדקה. כי ע"י הצדקה, מברכים את הניצוצות שנתפר בשבת כ' מעולם החמור, וע"י ממשיכים האורות רחמנ. וזהו צדקה פרוזון בישראל, שישראל הם מעולם התליקן (כח' גבול'). ובכ"כ כפי גבול' פרוזון בישראל, ושינוי האורות רחמנ בהכלים רחמנ שהם בבחי' יח' בהחיצות וולדא כחמור, שהכלים לא היו יכולים לסבול את האור. זה ע"י הצדקה. וכמ"ש וצדקה תרומה גוי אפי' ישראל, שהצדקה מרוממה את ישראל, וגם את כח' התחנות שבישראל, חנק' בשם גוי בעלמא. דהו גם מה שאות גוי מחזיק באות גמ"ר, שמורה ע"פ דרגא תחתונה 65) בבחי' תפי' נעלית, עד שנועשים כלים ראויים להכיר את הבפי גבול' של האורות רחמנ.

(6) והו ג"כ השייכות של ב' הפירושים בצדקה פרוזון בישראל, פירוש תומא צדקה עשה הקב"ה בישראל שפיוץ אמרשון ערי הפרי. הברירה. וזהו מה שפיוץ) כפי האומות הוא בשבפי עבדות בכ"כ פלג' את כ' הניצוצות, הוצד דהיות פיוץ כו"ס. וכמו שירידת הנשמה קמטה היא לא בשבפי חיקון הנשמה, כ"א בכ"כ חקון את הגוף ונה"כ חלקיו בעולם, כמבואר בתניאס, ע"ז"ו הוא גם בענין היירידה בגלות (פיוץ כפי האומות), שזהו בכ"כ פלג' את הניצוצות כפי האומות. כי עיקר הברירה והעלאת הניצוצות הוא ע"י הצדקה. שפ"כ גרילה צדקה שמקרב את הגאולה, כמבואר בתניאס. וזהו השייכות של ב' הפירושים בצדקה פרוזון (צדקה כו' שפיוץ צדק האומות, ופרזון מלשון ערי הפרי), כי ע"י שישראל מברכים את הניצוצות רחמנ במקומות פוריהם (ע"י קיום החומ"צ בכפ"ר וע"י צדקה בפרט) הם ממשכים האורות רחמנ שהן כפי גבול' בחי' פרוזון.

והנה עם היות שהחזיקו בפועל הוא ע"י מעשה המצוות (וכפרט ע"י מעשה הצדקה). מ"מ הנה זה גופא, (הכירור בפועל שע"י מעשה המצוות) הוא ע"פ הוראת החמורה דקא, וחמורה אורס. וזהו גם מה

(66) ראה חגיגה יב, א. פריש"י ע"פ בראשית א. ד. 67) משלי ד. קד. וראה ח"א בראשית א. ב - חוכא באות"ת שם. 68) ראה גם אות"ת בראשית כד"ו חמול, ב. 69) ראה אות"ת בשלי ע' חרסו. וראה גם ר"ח א"ר אושעיא חת"ל פ"ח. 60) פל"ז (סח, ב). 61) ראה גם חו"א לך לך א. א. חוספות קיז, ב. ובכ"מ. 62) ב"ב י, א. 63) משלי י, כב. וראה שערי אורח צח, ב.

הנחת חת' בפתי מונה

(2) וזהו גם מה שהגם דחנוכה קבעו בנרות ע"ש הפסוק כי נר מצוה

וחורה אורס, שהכוונה בזה היא לענין הברכות שבחמ"צ שפועל מהשכר ודוגמה נרות חנוכה שאסור להשתמש לאורם כי קודש הם, חרות וחוקי רצון. ולפי גמ' השייכות דנ"ח לשמן, כי הרגש זה (שהחורה היא חרות והמצוות הם רצון) בא ע"כ בחי' שמן וחורה, פנימיות החורה, וכדויעץ בענין מה שהחורה נקראת בשם מים, יין ושמן, שמנים לאי עץ גנץ חורה, וכמו שהמים יורדים ממקום גבוה למקום נמוך וזהו שטבע הידידה מנורה צנור הוא ככף המשקל, גם בייך ושמן, מ"מ עיקר טבע זה הוא במים דוקא, כך הוא גם בנגלה דחורה שנסעה וירדה כמה מדרגות כו' עד שנהפכה בענינים גשמיים שמק"ל ועד בטענות רחיצת האמה כו' טוען כך זה טוען כד' 80. יין הוא בחי' רוי חורה, ושמן (ששפועה מייך, לשמן צף עץ גבי ילול) הוא בחי' רויך דרוך

וע"י מעשינו ועבודתנו בזמן הגלות ובפרט בעקבתא דמשיחא בתום צ"ב בכ"ז ובפרט בענין יפוצו מעינוחך חוצה, שזה"ע נר חנוכה (השי"ר לשמן, פנימיות החורה) מצוה להנחה עץ פוח ביהו מבחור, הנה ע"ז פועלים שגם בזמן חושך הנחות יקר' כפיא רגלא דחמואל אוהיות מורדת ויהי' והוי' יג' חשכי, וזהו גם חכמה קרובה צנאולה האמיתית והשפיעה, מיד הן נגאלקס, אשר או אהפוך אף עמים שפה ברורה ג' לעברו כלם שכס אחס, והיתה צה' המלכות, בבאת משיח צדקנו, יבוא ונאצנו ויריכנו קוממיות פארצנו, במהרה בימינו ממש.

(77) משלי ו, כג. (78) תר"א לז, ב. (79) ראה אמ"ב שער חק"ש פנ"ד ואיק' בענין יין ושמן. (80) תניא פ"ד (ח, ב). וראה שם פ"ה (ט, ב). (81) סבול יום פ"ב מ"ה. (82) רמב"ם הל' תשובה פ"ז ה"ה. (83) צפני' ג, ט. (84) עוברי' א, כא.

תחת ה' בלתי מונה

ממשש, ומכיון שגופש הארץ מוכפשת בגוף ונפש הבהמית, כפי יס ענין ש" קודש גם בגופו ונפשו הבהמית בעניני חז"ל, הרינו שרא יעשה שום דבר שלא לשם שמים, שע"ז מוריד את כחות הקדושה שבי בעניני חז"ל, וכמו באבליה, שלא רק שלא יאכל קמלאות האות נפשו אלא גם שלא יהי' באופן ש" סתם (שגם ע"ז צריך חקוקט), ואח"כ מוסיק ריני תצנים (ענין תחציה בנגוע צבליה), דגם כנוגע לענינים ש" סהרה וחסוכה צוה שיש ענינים דהיפך הטהרה הוא מצד חטא עה"ד ועסני ש" נחשן, הוא פומר ומקיים דיני תצנה, שע"ז הוא סוכר את כ" בשור (כופר) גם את בשור, הטיפף צבליה, והטהרה ש" היא בשפיעותה ובמציאות, וטהרה מביאה ליי קדושה וכו' עד צחח"מ, כדאיתא במאמר רפ"י הידוע.

(16) וזהו מה שמקשר בהמאמר (ד"ה א"ר אושעיא תרפ"ט) ענין מקור מתצנים עם חנוכה, כי בכ"ז שטק החורה יהי' באופן רמחצנים מלשון תצנה בכל דרגות ה"צ עד לענין הטהרה שמביאה ליי קדושה וכו' עד צחח"מ הוא כאלו צימוד החורה הוא באופן שנרגש בה שהיא חוררת וכהמשך הכותב צדקת פדונו שמורה ע"כ כ"ג, שענין הכ"ג דחורה הוא (כ"ג) מצד זה שהיא חור עם גורן החורה, שזה הי' הצחחון דחנוכה (כ"ג).

(7) וכמו שבימים ההם (בזמן החשמלונאים) ע"י שב"י עמדו בתוקף שלא להתפעל מגזירת היונים שביקשו להשכיחם חוררת, פעלו שיהי' עמדת להם בעת צרות כו', ועד שדוקא או נמלך להם אור נעלה יותר, וכ"ז בענין דהוי' יג' חשכי, שדוקא בזמן החושך נמשך בחי' דהוי' הוא גם בחירות שלאח"ז, ובפרט בעקבתא דמשיחא שהחושך הוא בהתגברות, הנה זה גופא מונע ומעכב למצור, הנה ע"י החוקף דמס"ג שאר צהתפעל משום מונע ומעכב למצור, ומה שש"ש צמאה בהתגברות, הנה זה גופא מעורר יותר את כח המס"ג, וכמ"ש שש"ש צמאה קד נפשי כמה קד בשור בארץ צי' ועיקר כלי מים, שדוקא בארץ צי' גז', היינו בזמן הגזית בכ"ז, ובתקבוא דמשיחא בפרט, הצמחון והחשוקה היא בייחוד, ועד שמבקשים כן בקודש חזיתיה ופירש רבינו חוקן בעץ השמחה (ד"ט כס"ו) נ"ע בשם מורי הנכעש"ט נ"ע הראוי בקודש שהוא זמן הבית חזיתיה בתשוקה גדולה כוונת, הנה ע"ז פועלים שיהי' דהוי' יג' חשכי גם בזמן הגזית, ועד שפיעה כיום יאירש.

(69) תניא רפ"ב, 70. ראה תניא רפ"ז, 71. סוכה ו, א. (72) משנה טוף פ"ט, סוטה (שבמשיחות), 73. חללים ט, ב. (74) חללים שם, ג. (75) ד"ה א"ר אושעיא ת"ל פ"י, וראה גם ד"ה כי עטר מקור' ח"ש"ח בתחלתו, וכפ"מ. (76) שם קל"ט, יב.

תחת ה' בלתי מונה